



Santa Maria de Valldaura

Olvan

Ubicació

Comarca: Berguedà
Lloc/Adreça: Santa Maria de Valldaura
Emplaçament: Des de la carretera de Gironella a Prats surt el camí que ressegueix la riera de la Riba

Classificació

Número de fitxa: 08144-101
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Medieval Romànic Contemporani
Segle: XIII-XIII
Estat de conservació: Bo
Notes de conservació: Restaurada, per iniciativa del propietari, entre 1984-1994
Protecció: Inexistent
Número inventari: IPA nº 3466
Generalitat:
Accés: Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat: Privada
Titular: Ref. cad.: 007A00005

Fitxes associades:

[Valldaura Vell](#)

[Llindes i blocs monolítics de Valldaura Vell](#)

Autor de la fitxa: Busquets, J.; Cascante, P.; Sellés, C.; Serra, R.

Data de registre de la fitxa: dl., 15/07/2002 - 02:00

Descripció

Església de planta rectangular, sense absis i amb el presbiteri quadrat; coberta amb teulada a dues vessants suportada amb cavalls i llates de fusta, i reforçada per mitjà de dos arcs diafragmàtics apuntats, dels quals arrenquen un seguit de per mòduls que suporten la coberta. Els arcs divideixen l'espai en tres crugies i externament són reforçats amb contraforts de planta quadrada. Quatre finestres de doble esqueixada i arc de mig punt il·luminen l'interior, tres són situades a migdia i l'altra al mig de la façana principal i decorada amb una pinya, l'emblema de la família Pinós, sobre la porta a la façana de ponent. La porta

es fromada per un arc de mig punt adovellat i amb guardapols bisellat sostingut per dues mènsules amb motius figuratius i geomètrics. Un campanar de cadireta de dos ulls corona la façana. L'interior de l'església conserva l'espai de l'antic cor amb mènsules de fusta policromada i els bancs correders, els quals només els de la crugia central són originals. El paviment de cairons es de la reforma de 1984-94. L'aparell de l'edifici es un carreat molt simple amb peces tallades i escairades col·locades en filades horitzontals i unides amb morter de calç.

Història

Els germans Bernat i Geralda de la Portella fundaren el monestir de Sta. Maria de Valldaura l'any 1231; el 1338 part de la comunitat de monges cistercenques es traslladà a Berga, a la casa de Sta. Maria de Montbenet. La comunitat que restà a Valldaura es traslladà, definitivament a Manresa, el setembre de 1398. El 1516 l'abadessa Francesca d'Oluja establí, al monestir enrunat de Valldaura amb les seves terres, a Bartomeu Ballart quee, a partir d'aquesta data prengué el nom de la propietat i la família s'anomenà Valldauara, i que avui encara conserva la propietat i el cognom tot i que canviat a "Balldaura". Santa Maria de Valldaura és l'església del monestir que, per notícies documentals, l'any 1563 encara conservava una part de claustre tot i que molt malmés.

Bibliografia

SANTAMARIA, J.(1986): Memòries del monestir de Sant Pere de la Portella i de tot el seu abaciat i Baronia, p.83-95.

Catalunya Romànica,XII.El Berguedà (1988), p.353-354.

Invenari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya (1994), p.134.

BUSQUETS (2002). El Monestir i la família de Valldaura (inèdit)



